1893 80 років 1973
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 16. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 25-го СІЧНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, JANUARY 25, 1974 No. 16. VOL. LXXXI.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ — ПЕРША УРЯДОВА ПРОКЛЯМАЦІЯ НОВООБРАНОГО ГУБЕРНАТОРА НЮ ДЖЕРЗІ

Трентон. — Проголошення 22-го січня Днем Української Незалежности в стейті Ню Джерзі було першою урядовою проклямацією новообраного губернатора цього стейту, Брендана Бирна, яку він підписав тут у стейтовому капітолі в приявності великої української делеґації в середу, 23-го січня, закликаючи всіх громадян стейту „виявити симпатії і зрозуміння до аспірацій української нації знову здобути свою волю і незалежність". Українській делеґації яку очолював голова стейтової Української Демократичної Організації Йосип Лисогір та яка нараховувала понад 50 осіб, між ними Архиєпископа УПЦеркви Владику Марка, о. Павло Малюга з Нюарку, о. Железівський та, зокрема, багато молоді з Пласту і СУМА, що їх з цієї нагоди звільнено зі школи, губернатор Бирн заявив, що саме в тому дні він мав до підпису перші три проклямації, які йому запропоновано після перебрання ним губернаторської влади і він вибрав власне проклямацію Дня Української Незалежности як першу підписану ним урядову проклямацію. У самій Проклямації, крім пригадки історичних Січневих Актів проголошення державної незалежности і соборности України, заперечення цього самовизначення збройною агресією сусідів та згадкою про невпинні змагання українського народу до відновлення своєї держави, це сказано: „Тому, що Конґрес і Президент З'єднаних Стейтів Америки визнали леґітимне право Українського Народу на волю і державну незалежність, схваливши і підписуючи Резолюцію Тижня Поневолених Націй в липні 1959-го року, в якій називається Україну, як одну із поневолених націй, опанованих Совєтською Росією; і тому, що нарід Америки повинен дати заохоту тому сміливому народові а українці і американці українського роду повинні мати нагоду формально відзначити цей пам'ятний день в стейті Ню Джерзі", тому він, губернатор Брендан Бирн, проголошує 22-го січня Днем Української Незалежности. При цій нагоді передано губернаторові Бирнові два томи Англомовної Енциклопедії Українознавства, що їх видав Торонтський університет старанням і коштом УНСоюзу. Губернатор Бирн заявив, що ці дві книги знання про Україну займатимуть почесне місце в його бібліотеці. Подробиці із цієї першої зустрічі української делеґації з новим губернатором Ню Джерзі та підписання ним проклямації Дня Незалежности будуть подані в дальших повідомленнях про цю подію.

День Української Незалежности в Північній Дакоті

Біскарк, П. Д. — Д-р Антін Жуковський, член Екзекутиви УККА та голова Відділу УККА в Північній Дакоті, інформує, що губернатор того стейту Артур А. Лінк в дні 18-го січня ц. р. підписав у стейтовому капітолі проклямацію, проголошуючи день 22-го січня Днем Української Незалежности в стейті, закликаючи всіх громадян стейту виявити з цієї нагоди свої симпатії змаганням українського народу до волі і незалежности. Рівночасно в більшості американських газет стейту подано повідомлення, що в найближчу неділю, 27-го січня „численні радіостанції стейту окремою програмою відзначать 56-ту річницю проголошення державної незалежности Української Народної Республіки та подано час, годину і хвилю радіостанції, які ці спеціяльні програми передаватимуть.

Салют для українців у Сенаті ЗСА

Вашингтон. — Бюро сенатора Чарлса Г. Персі з Ілліной переслало в дні 21-го січня пресове повідомлення, в якому сказано: „Сенатор Чарлс Г. Персі, республіканець з Ілліной, у своїй заяві в Сенаті з нагоди Дня Української Незалежности передав салют для всіх відданих українських американців, які збагатили американське життя своїми енерґією і талантами. Сен. Персі сказав, що українські американці мають право пишатися своїм важливим культурним, економічним і політичним вкладом в Америку. Сенатор також високо оцінив нарід України за його нескорений дух в невідрадних обставинах".

ДО ВІДОМА ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ, ЯКІ ОБ'ЄДНУЮТЬСЯ ДЛЯ ВИБОРУ ДЕЛЕҐАТІВ НА КОНВЕНЦІЮ

Згідно з постановами статуту УНСоюзу, Відділ, який має менше як 75 повноправних членів, може об'єднатися з другим Відділом, який також має менше як 75 повноправних членів, і тоді, коли вони оба матимуть разом 75 або більше таких членів ,вони набудуть управнення до вибору одного спільного делеґата на Конвенцію. Так об'єднатися можуть не більше як два Відділи для вибору спільного делеґата. Не може в жадному випадку об'єднатися більше Відділів для вибору делеґата, ані теж Відділ із 75 або більше членами для управнення до вибору другого делеґата.

Відділи, які домовились між собою про об'єднання, повинні повідомити про таке рішення Рекордовий Відділ Головної Канцелярії УНС окремими листами від кожного Відділу із підписами їхніх секретарів. Одержавши такі письмові повідомлення від обох Відділів, Рекордовий Відділ перешле цим Відділам повновласті для делеґата і заступника. Коли між Відділами не було інакшого домовлення, тоді Відділ із більшим числом членів мав би вибрати делеґата, а Відділ з меншим числом членів — заступника. Відділи повинні не пізніше як десять днів після виборів переслати до Рекордового Відділу Головної Канцелярії по одному примірникові виповнених повновластей. Другі примірники повновластей повинні Відділи передати делеґатам, щоб вони привезли їх зі собою на Конвенцію.

Президент Ніксон передав Конґресові нові пропозиції щодо поборювання енерґетичної кризи

Вашингтон. — У середу, 23-го січня, президент Ніксон передав Конґресові нові пропозиції щодо поборювання енерґетичної кризи. У своїм посланні Президент наголошує потребу розбудовувати власні джерела енерґії, щоб ЗСА перестали бути залежними від інших країн щодо запасів пального. Тому президент Ніксон повідомив Конґрес, що його бюджет на фіскальний рік 1975 призначить фонди на досліди та на розбудову нових джерел енерґії, наприклад, на розбудову устаткувань, які продукували б атомову енерґію, а також для фірм, які свердлили б за нафтою на дні моря, або збільшили продукцію природного газу тощо. Президент повідомив, що Департамент внутрішніх справ плянує розпочати конструкцію газопроводу з північної Аляски, де є великі поклади природного газу. Як відомо, незабаром має розпочатися також конструкція нафтопроводу із північної Аляски до південного портового міста Вальдез. Природний газ і нафта з Аляски до великої міри допоможуть у поборюванні енерґетичної кризи в Америці, заявив голова Федерального Енерґетичного Управління Вілліям Саймон, який пояснював законодавцям подробиці послання Президента. У цім посланні Президент закликає законодавців остаточно проголосувати закон який надав би йому надзвичайні повновласті у зв'язку з цією кризою. Хоч в грудні минулого року Сенат схвалив такий закон, то Палата Репрезентантів його тоді відкинула.

Між пропозиціями, переданими Конґресові в середу, були ще такі: встановити нову систему оподаткування нафтових корпорацій, щоб не могли використовувати енерґетичну кризу для збільшення своїх заробітків; змінити закони, згідно з якими нафтові фірми могли досі відчислювати від податків, які платять до федерального уряду, свої видатки в інших країнах; встановити закон, згідно з яким продуценти автомобілів і домашнього устаткування мусіли б зазначувати скільки енерґії їхні продукти вживають.

Ґолдвотер: Вотерґейт дуже пошкодить республіканським кандидатам

Вашингтон. — У вівторок, 22-го січня, республіканський сенатор Беррі Ґолдвотер із Арізони сказав, що з огляду на Вотерґейтську аферу кожний кандидат Республіканської партії в цьогорічних виборах може втратити до 10 відсотків голосів. Консервативний сенатор натякнув, що президент Ніксон може запобігти цій ситуації тільки своєю резиґнацією. Ґолдвотер відмовився конкретно вимаґати, щоб Президент зрезиґнував, але заявив, що „багато республіканських членів Конґресу цього року воліли б кандидувати без містера Ніксона". Сенатор із Арізони зазначив, що він досі не бачив жадних доказів злодіяння, які саме по собі робили б резиґнацію чи „імпічмент" Президента конечними, але натякнув, що з політичних міркувань краще було б, якщоб під час цьогорічних виборів хто інший, а не Ричард Ніксон, займав пост президента ЗСА. Ґолдвотер сказав, що на випадок резиґнації президента Ніксона віцепрезидент Джеральд Форд був би дуже добрим і популярним президентом ЗСА. Деякі коментатори вважають, що цей останній виступ сен. Ґолдвотера вказує, що сенатор із Арізони таки постановив „остаточно порвати" з президентом Ніксоном. У минулому Ґолдвотер часто виступав в обороні Президента щодо Вотерґейту, але також часто критикував його за методи пояснення американській публіці цілої Вотерґейтської афери.

ЦІЄЇ НЕДІЛІ ГАННА КОЛЕСНИК ПЕРШИМ КОНЦЕРТОМ В НЮ ЙОРКУ ЗАПОЧАТКОВУЄ СВОЄ КОНЦЕРТОВЕ ТУРНЕ В ЗСА І КАНАДІ

Ганна Колесник

Ню Йорк. — В найближчу неділю, 27-го грудня, Ганна Колесник, ще недавня солістка Київського театру опери і балету започаткує своє велике концертове турне по Америці і Канаді першим в Новому Світі концертом, який відбудеться в залі Гантер Коледжу при 695 Парк евеню (68-ма вулиця) о год. 7:30 вечора. Солістці акомпаніюватиме на фортепіяні її 16-літній племінник, Володимир Ратушний. В програмі концерту: „Піста Сіґноре" Страделла, пісня Азучени з опери „Трубадур" Верді, „Омбра Маі Фу" Генделя, арія Насті з опери „Тарас Бульба" Лисенка „Аве Марія" Баха-Гуно, пісня Одарки з опери „Запорожець за Дунаєм" Гулака - Артемського та арія Варвари з опери „Богдан Хмельницький" Данькевича. В другій частині програми солістка виконає: народню „Реве та стогне", „Чого мені тяжко" Лисенка, „Утоптала стежечку" Лисенка, „Не питай" Ревуцького, „Черевички" Чишка, „Жита" Гнатишина, „Києве мій" Шама, „Чом не прийшов" Чишка, „Думу про Нечая" Січинського, „Два кольори" Білаша та „Виростеш ти, сину" Майбороди до слів В. Симоненка. Концерт в Ню Йорку, як і опісля концертове турне, спонсорує Український Конґресовий Комітет Америки, а в Канаді Комітет Українців Канади. З Об'єднаного Комітету, який буде господарем концерту в Ню Йорку, інформують, що ще залишилася деяка кількість білетів і їх можна буде набути при касі перед входом до концертової залі.

Сирія погоджується на переговори з Ізраїлем

Рабат, Марокко. — В часі зустрічі з кореспондентами єгипетський президент Анвар ель-Садат поінформував, що сирійський уряд погоджується розпочати переговори з Ізраїлем з метою заключити договір про відведення військ в районі Голянських висот. Садат також підтвердив, що переговори в Женеві не пічнуться до того часу, поки між Сирією та Ізраїлем не буде досягнуте порозуміння, а коли переговори в Женеві пічнуться, то єгипетський уряд заступатиме думку, щоб на конференції були також репрезентовані палестинські араби. Єгипетський президент побував в Марокко в рямках своїх відвідин окремих арабських держав, з метою поінформувати їхні уряди про єгипетсько-ізраїльське погодження та забезпечитися їхньою підтримкою. У Рабат він мав розмови з королем Гасаном II. Крім Марокка Садат відвідав Альжирію, Сирію, Савдійську Арабію, Кувейт, Абу Дгабі, Баграйн і Катар. В часі своєї пресової конференції Садат підкреслив позитивну ролю ЗСА у заходах досягнути замирення на Близькому Сході, стверджуючи, що ЗСА ввели зміну у свою політику на цьому просторі, маючи в пляні, з одного боку, забезпечити існування ізраїльської держави, а з другого, мир і безпеку на Близькому Сході. Така настанова з боку ЗСА, заявив Садат, уможливила досягнення погодження між Єгиптом та Ізраїлем. Президент Садат повернувся до Єгипту 23 січня. Коментуючи його поїздку, єгипетські речники відзначили, що Садат знайшов повне зрозуміння і підтримку для своєї політики серед урядів інших арабських держав.

СССР і Східня Німеччина протестують проти відкриття в Західньому Берліні бюра бонського уряду

Берлін. — Не зважаючи на протести з боку совєтського уряду та уряду Східньої Німеччини, уряд Західньої Німеччини вирішив відкрити в Західньому Берліні своє окреме нове бюро, яке матиме за завдання займатися питанням охорони оточення. З боку СССР і Східньої Німеччини зроблено закид, що, мовляв, бонський уряд нарушив цим своїм кроком договір між альянтами з 1971 року, згідно з яким СССР, ЗСА, Британія і Франція визнали, що Західній Берлін не є складовою частиною Західньої Німеччини і бонський уряд немає в Західньому Берліні юрисдикції. Питання відкриття цього бюра стало актуальним ще в серпні 1973 року і з уваги на совєтське становище західньонімецький уряд бюра не відкривав, намагаючися переконати уряд СССР, що йдеться тільки про „науково-дослідний проєкт", а не про політичну акцію. В оцінці східньонімецького уряду, створення такого бюра є виразною „політичною демонстрацією". Західні держави висловилися у підтримку рішення бонського уряду, стверджуючи, що він має право втримувати і поширювати зв'язки з Західнім Берліном.

Пекін поінформував про совєтське шпигунство в Китаю

Пекін. — Китайське комуністичне аґенство Гсінґ-хуа передало для публікації докладний опис совєтської шпигунської акції в Китаю, за яку перед кількома днями усунено з Китаю трьох совєтських дипломатів та їхні родини. Згідно з китайськими інформаціями, китайські чинники безпеки і міліція не тільки дослідили шпигунські почини совєтських дипломатів, але зуміли навіть сфільмувати зустріч цих дипломатів з двома китайськими аґентами на передмістю Пекіну 15 січня. У прикриванні шпигунської акції приймали жінки дипломатів, які разом з ними були на зустрічі. Разом з описом шпигування совєтськими дипломатами в Пекіні, аґенство Гсінґ-хуа подало до відома текст зізнання китайця, який мав би співпрацювати з совєтськими дипломатами. Зловлений „на гарячому", як інформує китайське аґенство, аґент Лі Гунґ-шу признався до вини і докладно розповів слідчим органам про свою діяльність. За поданими даними, Лі Гунґ-шу в 1967 р. втік до СССР, де одержав потрібний шпигунський вишкіл. Повернувшися до Китаю на доручення совєтських чинників, займався шпигунською діяльністю в користь СССР, перебуваючи в районі Сінкіянґ. 27 грудня 1973 р. він одержав доручення переїхати до Пекіну, де зв'язався безпосередньо з совєтськими дипломатами, яким передав зібрані інформації в окремих провінціях.

Совєти будують „гуртожиток" для своїх громадян в Ню Йорку

Як повідомляє американська преса, Совєтський Союз закупив в Ню Йорку в прекрасній частині Бронксу т. зв. Рівердел над Гудсоном велику 6 акрову площу, на якій задумує побудувати великий будинок з місцем для 1.000 урядовців і їхніх родин, що сьогодні живуть в різних частинах Ню Йорку. Уряд СССР заплатив тільки за саму площу 9000.000 долярів, а будова коштуватиме понад дев'ять мільйонів долярів. Будівнича компанія Інтернешенел Ентрпрайс Дейнамік, пляни якої були затверджені совєтськими чинниками, повідомила, що 19-ти поверховий будинок повинен бути готовий до вжитку вже в 1976 році. На 16-ти поверхах мали б бути приміщені всі урядовці і їхні родини, на інших поверхах будуть збудовані школа для дітей, клюб, приміщення для висвітлювання фільмів та інше. Комплекс буде обведений високим парканом, який, за очеркненням преси, мав би відстрашувати евентуальних зацікавлених туристів від наближення до будинку. Досі Совєтський Союз розпоряджав кількома будинками, а саме: на 67-ій вулиці, „дачею" на Ойстер Бей і забудованнями в Глен Ков, які колись належали американському мільйонерові. Багато службовців жили приватно, а навіть у винаймлених готелях, що утруднювало контролю органам безпеки, в наслідок чого багато совєтських урядовців і їхніх дітей контактувались з американським світом і навіть політичними еміґрантами. „Зібрати їх разом" не було змоги з огляду на брак відповідного приміщення, тому і виникла ідея побудови в Ню Йорку свого роду ізольованої зони, відсепарованої від постороннього світу.

МІЖНАРОДНА АМНЕСТІЯ ДЕМОНСТРУЄ В ОБОРОНІ ІГОРЯ КАЛИНЦЯ

Оттава (УІС „Смолоскип"). — Перша демонстрація в обороні Ігоря Калинця, українського поета, засудженого совєтським режимом на дев'ять років ув'язнення і три роки заслання, відбулася 10 січня 1974 року біля амбасади СССР в Оттаві, Канада. Демонстрацію зорганізував місцевий відділ Міжнародної Амнестії, який очолює п-і Ґолді Джозефі. Як дійшло до цієї демонстрації, яка здобула широкий розголос, пише кореспондент газети „Ди Ситизен" Пітер Ґорі (11 січня 1974 р.).

„Чому Калинець?" — запитує Ґорі. І відповідає: Централя Міжнародної Амнестії, яка постала в 1961 р. в Англії, призначила своєму Оттавському відділові Ігоря Калинця разом з двома іншими ув'язненими за свої переконання з інших країн. Група Міжнародної Амнестії, яка працює для звільнення І. Калинця, писала в його обороні до совєтських властей та відвідала амбасаду СССР в столиці Канади Оттаві і старалася передати для нього пакунок з продуктами і теплим зимовим одягом. Коли цей пакунок в амбасаді не прийняли і відмовилися дискутувати справу Калинця з представниками Амнестії, тоді члени групи рішили вжити інших методів: влаштувати демонстрацію. Нагодою для цього стало прийняття, влаштоване для дипломатів у зв'язку з від'їздом до СССР першого секретаря амбасади Володимира Лапицького. І якраз, коли до амбасади під'їздили чорні лімузини з дипломатами — хідником, біля залізної загороди, ходила група членів Амнестії і їхні приятелі з великими написами „Свободу Ігореві Калинцеві". Кожний учасник держав свічку в руках, яка, з обведеним колючим дротом, є символом Амнестії. Демонстрація ця, пише П. Ґорі „мала за ціль вплинути на гостей і поставити в незручне положення господарів". Він пише, що Калинець є один з багатьох. З ним поводяться так, як з багатьма іншими з інтеліґенції в СССР. Він є символом"

Після одногодинної демонстрації її учасники спокійно розійшлися. Але відділ Амнестії в Оттаві, згідно з газетою „Ди Ситизен" буде дальше працювати і домагатися свободи для І. Калинця. Він плянує добитися дозволу на висилку пакунка для поета, а в Міністерстві закордонних справ Канади буде робити заходи, щоб шляхом культурного обміну Ігор Калинець був запрошений на Карлтонський університет читати свої поезії.

На закінчення демонстрації пані Г. Джозефі написала вірш, присвятивши його І. Калинцеві. В ньому між іншим говориться:

Десь далеко, багато миль
звідси,
Чи почують вони тупіт
наших ніг
Тут на м'якому снігу?

Сюди дісталася також вістка про долю дружини Ігоря Калинця — поетеси Ірини Стасів, яка була засуджена в 1972 р. на шість років ув'язнення і три роки заслання. Тут стало відомо, що Ірина Стасів перебуває в концентраційному таборі в Мордовії біля станції Барашево. Осінню минулого року вона важко хворіла і у вересні мала перейти тяжку операцію в концлаґерному шпиталі. Про теперішній стан її здоров'я немає жадних вісток. Для її звільнення працюють дві групи Міжнародної Амнестії — в Швеції і Німеччині.

КОРОТКІ ВІСТКИ

ПОЗБАВЛЯТЬ УРЯДУ КАРДИНАЛА МІНДСЕНТІ

Відень. — Від деякого часу кружляють настирливі вістки, що Ватикан, мабуть під тиском мадярського комуністичного уряду, позбавить уряду Кардинала Міндсенті. Як відомо Кардинал Міндсенті, хоч не має змоги виконувати своїх функцій примаса Мадярщини й архиєпископа Естерґому, надалі зберігає цей уряд, очевидно тільки номінально. Останні поголоски, які були друковані в італійській пресі про позбавлення цього титулу Кардинала Міндсентія Ватикан заперечив.

НЕСВЯТА БІЙКА ЗА СВЯТЕ МІСЦЕ

Єрусалим. — Як подає журнал „Світло", орган ОО. Василіян, недавно знову прийшло до непорозуміння між католицькими і православними монахами в церкві Господнього Гробу в Єрусалимі. Як відомо, ця церква є в посіданні кількох християнських віровизнань, які мають різні частини церкви. Непорозуміння полагоджено по „несвятій битві" фляшками. Це тільки один із сумних фактів в церкві Господнього Гробу, бо там часто доходить до таких бійок, у які мусять встрявати нехристияни, тобто колись арабська, а тепер ізраїльська поліція, щоб примирити християн.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВІЙСЬКА ПОЧАЛИ ВІДХІД НА НОВІ ПОЗИЦІЇ

Єрусалим. — За повідомленнями з Ізраїля, командування ізраїльськими збройними силами вже розпочало ліквідацію мостового причілку на захід від Суезького каналу. Хоч відхід ізраїльських військ мав початися щойно 25 січня, то перші транспорти з важким обуруддуванням відійшли вже 23-го січня.

ЗСА ПЛЯНУЮТЬ РОЗБУДОВУ БАЗИ НА ІНДІЙСЬКОМУ ОКЕАНІ

Вашингтон. — Департамент оборони повідомив про те, що він плянує розбудувати американську морську військову базу на Індійському океані на британському острові Дієґо Ґарсія. Розбудова такої бази є конечна в обличчі щораз більшої совєтської активности на Індійському океані. Американські військові чинники враховують, що совєтська активність на цьому просторі посилиться з моментом відкриття Суезького каналу.

ЕКОНОМІЧНІ ТРУДНОЩІ ЯПОНІЇ

Токіо. — Японський міністер фінансів Такео Фукуда остеріг населення Японії перед труднощами в 1974 році у зв'язку з енерґетичною кризою, інфляцією і значним дефіцитом у міжнародному платничому балансі. За даними Фукуди, Японія закінчила минулий рік з дефіцитом 10.1 більйонів долярів. Це є перший японський дефіцит за час останніх шість років. В 1972 році Японія мала надвишку на суму 4.7 більйонів долярів. Інфляція в Японії є чи не найбільша з усіх індустріяльних країн світу: індекс гуртових цін за минулий рік зріс на 30 процентів,а споживчий індекс цін на 17 процентів.

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Совєтський „кодекс миру"

У зв'язку з другою фазою загальноевропейської конференції для справ безпеки і співробітництва, що розпочалася недавно в Женеві, на сторінках газети „Известия" з 17 січня появився коментар: „Европі — кодекс миру", у якому з'ясовується не тільки політичну ситуацію і настрої в Европі, але також совєтські сподівання від нарад Координаційного комітету і ділових комісій, що їх покликано в часі першої фази загальноевропейської конференції. Идеться тут у першу чергу про те, що совєтський автор окреслює, як опрацювання для Европи „кодексу миру".

На основі совєтського коментаря можна зробити висновок, що Москва надіється здійснити повністю свій „европейський плян", не зважаючи на такий чи інший спротив з боку окремих західніх европейських держав, Канади, чи ЗСА. В оцінці совєтського коментатора, загальний розвиток ситуації в Европі і уклад відносин між Західньою Европою та Европою під контролею Москви виразно сприяє здійсненню московського пляну, в першій мірі на відтинку німецьких держав і „німецького питання", а також на відтинку „непорушности існуючих міждержавних кордонів". З точки зору совєтських політиків, „розрядка в Европі знаходиться на якісно новому етапі, вона переходить у фазу загальноевропейського співробітництва". В такій ситуації, мовляв, нічого не стоїть на перешкоді, щоб остаточно опрацювати „кодекс мирних взаємин і співробітництва в Европі".

Коли ж окремі західньоевропейські політичні діячі ще продовжують видвигати питання „вільного обміну ідеями", то вони це роблять, як пише совєтська газета, всупереч „логіці подій", надіючися, що вони матимуть змогу „накинути соціялістичним країнам пропозиції, які віддзеркалюють буржуазну ідеологію". Совєтський „кодекс миру" для Европи безумовно виключає західню концепцію „вільного обміну ідей та людей", мовляв, „ми не втручаємося у чужі справи і маємо тому право того очікувати від інших". Свої розрахунки совєтські чинники спирають, як можна бачити з коментаря, на послабленні внутрішньої єдности західнього бльоку, а зокрема на „значному загостренні міжімперіялістичних суперечностей між ЗСА і Західньою Европою, всередині і поза „загальним ринком".

Як відомо, совєтські розрахунки не без основи, бо західні держави за останній рік виявили настільки внутрішньої слабости і такі конфлікти інтересів, що на сучасному етапі існують малі вигляди на справді сильний та з виразною програмою дії єдиний протисовєтський західній фронт у противагу совєтській експансії.

Русифікують українців і в Польщі

В жовтні 1953 року, уже понад 20 років тому, була започаткована при Варшавському Університеті катедра української філології — тобто української мови й літератури. В працю цієї катедри включився невеликий гурт славістів — українців і поляків з різних університетів і наукових осередків, між ними П. Зволінський, Т. Голинська, М. Якубець, Ф. Неуважний, і згодом перші випускники катедри — україністи К. Олещук, О. Лапський, М. Юрковський та інші. З катедрою почали співпрацювати також деякі мовознавці і літературознавці з Української ССР — професори М. Смагленко, Ф. Медведєв, І. Балака. За 15 років діяльности викладів з української мови й літератури прослухали й закінчили свої університетські студії десятки українців з Польщі, поповнюючи згодом польські славістичні інститути по інших містах Польщі. Результатом праці професорів, викладачів і випускників катедри було підготування чи й опублікування понад триста наукових праць з різних ділянок українistики, не тільки з літератури й мови, але й з української історії.

Своєю діяльністю й досягненнями варшавська катедра української філології викликала незадоволення совєтських режимних чинників не тільки в Москві, але й у Києві, зокрема в русифікаторських осередках, що ними стали деякі інститути в Академії Наук УССР. Під тиском цих чинників зліквідовано незалежність катедри української філології, як окремого осередку українознавчих студій і саму катедру включено, починаючи вже з 1968 року, в склад новоствореного при Варшавському Університеті Інституту русистики із завданням „уможливити студентам вивчити другу спеціяльність" — російську мову й літературу. Результат такий, що від тепер студенти українці в Польщі мусітимуть вивчати, крім української мови й літератури, ще й російську мову і літературу. В програмі найближчого 5-річчя передбачено, що крім 300 годин зайнять з української літератури студенти мають вислухати ще 210 годин російської літератури і крім 720 годин української мови прослухають ще 600 годин російської мови.

Мета такого „заходу" ясна й виразна. Замало русифікувати Україну, треба русифікувати також і ті українські „енкляви", тих українців, що залишилися поза межами московської окупації. Найгірше, що допомагають у цьому самі ж таки „дядьки отечества чужого" з-поміж українських за назвою учених.

Лерд вважає Форда і Рокефеллера найбільш ефектовними кандидатами на президента в 1976 р.

Вашингтон. — Відходячи від активної служби в уряді президента Ніксона, колишній секретар оборони і дорадник Президента у внутрішніх справах Мелвін Лерд висловився в телевізійній передачі, що на його думку найкращим і найбільш ефективним кандидатом на Президента ЗСА в 1976 р. є теперішний віце президент Джералд Форд і кол. губернатор стейту Ню Йорк Нелсон Рокефеллер. З огляду на те, що Форд не має амбіцій кандидувати на це високе становище і про це він заявляє відкрито, то Лерд уважає, що Нелсон Рокефеллер серед інших кандидатів здобув би абсолютну більшість.

Роман Рахманний

КРОК ВПЕРЕД — З ПОЗИЦІЇ СИЛИ!

(ВІК). — Насамперед, щирий привіт усім Читачам, а зокрема велике спасибі усім тим, хто листовно або усно реагував на думки і твердження автора цих рядків. Обмін думками про спільні проблеми допомагає нам спільно витворювати ґрунт під громадську думку в організмі української спільноти у світі.

Саме тепер українська спільнота на всіх континентах енергійним кроком вступила у новий, 1974 рік. Якщо вжити відому фразу, цей рік заповідається як „рік грози і надій".

Грози тому, що вороги і недруги розгортають нові атаки на різні ділянки національного життя.

В Україні ворог силкується ламати окримех борців за право української людини і нації жити своїм власним життям у власних національних формах. Навіть своїм ідеологічним спорідненим мислителям Москва насильно замикає рота, відбирає їм можливість мати зв'язок зі своїми читачами і слухачами, а далі погрозами і тортурами вона примушує підписувати негідні заяви.

Розуміє тільки силу

Випадок з публіцистом Іваном Дзюбою, який пробував обороняти українську політичну та культурну самобутність із принципів свого ідеалізованого „марксизму - ленінізму", показує на страшну дійсність в Україні: Івана Дзюбу погрозами зігнули в рабську дугу і доказали, що українець у Совєтському Союзі не сміє мислити власними думками — навіть, якщо ці думки базовані на марксистських політичних принципах.

Совєтська пропагандивна кампанія проти українських еміґраційних діячів, а зокрема проти Другого Світового Конґресу Вільних Українців; кампанія проти Української Національної Ради і зокрема проти правих кіл української еміґрації нагадує нам відому правду: Москва прагне безоглядної капітуляції всіх людей і народів, які є в засягу її влади або пропаґанди.

Відповіддю на це повинні бути слова Івана Франка, який писав: „Лиш боротись — значить жить!" Бо Москва не вірить ні сльозам, ні словам, ні фразам про „співіснування"; вона розуміє тільки силу.

А чи спроможна українська спільнота у світі діяти з позицій власної сили?

На мою думку — так, спроможна!

Позиції власної сили

Перш за все, ми — вже справді всесвітня українська громадськість. Українці живуть і діють у більшості цивілізованих країн світу. Наша діяльність не є замкнута, як колись, у межах однієї лише держави. Світовий Конґрес Вільних Українців у Торонті був наочним доказом цього. Усупереч усім негодам та асиміляційним вітрам українські поселенці показали організаційну стійкість. Ми зросли, не змаліли. Ми збільшилися чисельно, не зменшилися. І там, в Україні, і тут — у різних державах нашого поселення. Нашу присутність відчувають і рахуються з нею численні нації та держави. Чужомовні засоби інформації, державні та приватні, хоч - не - хоч визнають факт існування окремої української нації, політичної еміґрації та її поселенчих громад.

Наше церковне життя також не завмерло. Православні українці зробили новий крок до реальнішого ніж „молитовного об'єднання" — до єдиної Української Православної Церкви у світі. Становище всередині Української Католицької Церкви теж якоюсь мірою вирівнялось.

Особливо переконливим явищем було і є збереження ідеї збройної боротьби за відновлення суверенної української держави. Ця боротьба в недалекому минулому зродила нові кадри українських борців, які у змінених умовах обороняють українську політичну та культурну самобутність: на рідній землі та у концтаборах і тюрмах Росії!

Не завмер, але зміцнився еміґраційний Державний Центр, що спромігся недавно притягнути ближче до себе найсильніше українське політичне середовище — революційну ОУН. Спільна заява президента Миколи Лівицького та керівника ОУНр Ярослава Карбовича - Стецька відкриває можливість зміцнення української політичної репрезентації за кордоном.

Цей оптимізм посилюється, якщо уважно читати заяву українських монархістів-державників, промову голови Проводу ОУНсолідаристів Олега Ждановича - Штуля. Все це — табір українських самостійників, які можуть об'єднатися в одному Державному Центрі без пересуджування форми майбутньої відновленої української держави. Завдання такого центру: діяти як політичний український центр, серед своїх і чужих, та зберігати непошкодженою ідею української незалежної держави.

Все це — реальні фактори, що ґрунтуються на численних масах людей українського роду та української цивілізації в світі. Щоправда, серед молодих людей час від часу почуєте фрази про „людство", про „пріоритет оборони прав людини", а щойно потім боротьби за власну державність... Однак, такі збаламучені космополіти бувають у кожному суспільстві, навіть у державній нації.

У своїй переважній масі українці прагнуть бачити живих, активних людей, які висовували б практичну концепцію за реальну українську державу без ніяких применшень чи поступок у сторону чужих концепцій.

Тому, без страху дивімося в нові дні нового року. Поточна дискусія на тему справи Івана Дзюби та справи Олександра Солженіцина допоможе нам уточнити наші позиції в різних відношеннях. Обидві справи показують на правильність бойової лінії політики та діяльности і на неправильність лінії добровільного підкорення так званим „обставинам" і негідному „праґматизмові".

Навіть найбільша гроза лютує, зростає і врешті минається. Надії зміцнюються і оживають, якщо людина і суспільство живі та активні. Українське світове суспільство в 1974 році я бачу саме живим, активним і воюючим із позиції власної сили.

Sacerdos

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ І ЇЇ ЖУРНАЛ

(2)

Далі незмінно роками йдуть такі розділи: Церковне Життя, Проповідь, „В Защиту Мира", З Життя Православія, Екуменічні Контакти, Богословський Відділ, Бібліографія.

Годі, звичайно, в межах однієї статті переповісти зміст кожного із згаданих розділів, але доцільним буде спинитися дещо над частиною першою — офіційною та над розділом „В защиту мира".

Офіційний розділ кожного річника починається Різдвяним Посланням Патріярха Московського і всієї Руси і цим саме посланням починається і річник за 1972 р. Це послання, заадресоване до всіх голів помісних Православних Церков, а в першу чергу до Святішого Папи Павла УІ, Його Милости д-ра Мих. Рамзея, Архиєпископа Кентерберійського, Примаса всієї Англії і Митрополита Його Милості Єпископа — Президента Єпископальної Церкви в США д-ра Джона И. Хінеса, Генерального секретаря Всесвітньої Ради Церков д-ра Юджина К. Блейка і багатьом багатьом іншим головам різних церковних деномінацій по всіх країнах і по всіх континентах світу. Все вовище титулування подане точно за оригіналом.

Велика сила пропаґанди і большевики знають, що роблять!

Щож читаємо в згаданому Різдвяному посланні? Як звичайно, після вступних загально прийнятих привітань з Різдвом Христовим, слідують такі речення:

„Євангельська наука про любов до ближніх (Ін. 15, 12) в наші дні в найвищому ступні знаходить свій вияв в здобутті, ствердженні і обороні миру. В сучасну епоху, обтяжену багатьма тривожними подіями міжнародного положення, не можуть не звернути нашу гостру увагу такі явища в світі, як наростаюча „гонка вооружений", багаточисленні жертви й потрясаючі свідомість страждання народів В'єтнаму, Лясу і Камбоджі, тяжкі випробування, що випали на долю арабського народу в Святій Землі, а також людоненависницької дії захисників расової дискримінації, неоколоніялізму і апартеїда в країнах Африки і Америки" (ч. 1, ст. 3).

І далі в цьому ж посланні: „Повним джерелом страждання на Індостанському півострові є нині проблема біженців із Східнього Пакистану й індопакістанський військовий конфлікт, що несе за собою безчисленні жертви і руїни, що викликує нашу глибоку скорботу і стурбованість... Ми гаряче молимося про встановлення миру і рішуче кличемо до безвідкладного рішення спірних питань дорогого миру" (... ст. 3).

А ось „Великодне послання". Так само, після чемностевих слів привітання, слідують явно пропаґандивні рядки: „В сяючому світлі Воскресіння Христового з особливою силою стають перед нами біди і страждання сучасного нам світу. Горе, несправедливість і насилля, що творяться в різних частинах земної кулі, кличуть до нашого сумління і вимагають нашої участи. Кров неповинних жертв, нелюдської війни в Індокитаї, голосить до неба! Як же особливо необхідні нині єдність поглядів і дій Помісних Православних Церков в служенні миру і співпраці між всіма народами землі, на свідчення миротворчеського вчення Христа Спасителя в світі!"

„Чи ж не є нашим обов'язком — читаємо далі — як рівнож обов'язком кожного член Святої Православної Церкви всемірно трудитися для осягнення миру без війн, для встановлення скрізь гідного відношення до людини, як завершення творіння Божого, призваного Відкупителем будувати мир" (н. 5, ст. 2).

Словом, Патріярх Московський Пімен рятує мир, вболіває над стражданням сучасного світу, обурюється несправедливістю і насиллям, що твориться в різних частинах світу, вимагає гідного відношення до людини...

Всі ці злодіяння супроти людства дійсні і уявні — він бачить скрізь, по цілому світі, але тільки не в СССР, де, дійсно, як ніде в світі, подоптані права людей, де мільйони перебувають за

(Закінчення на стор. 4-ій)

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Збірник. ЛУКА МИШУГА. Зредаґував Антін Драган. Видавництво „Свобода". Джерзі Ситі - Ню Йорк, 1973, ст. 357. Літературна редакція: Вячеслав Давиденко, мистецьке оформлення: Богдан Титла. В книжці 50 ілюстрацій, 20 односторінкових.

Один з найближчих приятелів і співробітників д-ра Луки Мишуги, довголітній касир УНС Роман Слободян у вступі до книжки про Луку Мишугу повторив за Ціцероном, що „життя померлих продовжується у споминах живих". Щоб д-р Лука Мишуга якнайдовше міг жити в пам'яті живих українців — то УНСоюз, редактор А. Драган та адміністратор спадкової маси покійного видали повищу книжку про д-ра Луку Мишугу — „одного з найбільших наших патріотів і діячів, справжнього державного мужа". Ці слова Р. Слободяна прочитав молодий 30-літній українець і здивувався дуже та почав не вірити словам похвали на адресу Л. Мишуги. Між ним і рецензентом виник такий діялог (цього молодця назвім Томою):

Тома: Вибачте! Я доволі цікавлюся біжучим українським життям і признаюся щиро, що не чував я про такі великі заслуги того Мишуги. Коли він помер?

Рецензент: В лютому 1955-го року.

Тома: 19 років тому. Нова книжка виходить в сам час, щоб пригадати цього славного покійника його старшим сучасникам та поінформувати про нього молодших, моїх ровесників, і ще молодших, які про Мишугу Луку, мабуть, нічого не знають.

Р.: Редактор книжки А. Драган вияснив, які трудноці спричинили деяке спізнення появи цього видання, яке напевно переконає кожного читача в тому, що навіть найбільші похвали й найвищі признання покійному д-рові Мишузі не мають найменшого перебільшення.

Тома: молодь може тільки тішитися появою цієї книжки, бо українці в Америці ще не навчилися від американців самим писати про себе, щоб інші могли вірно їх оцінювати. Визначніші американці видають спогади про свою діяльність зараз після того, як відходять зі свого становища. Наші діячі вмирають і увесь досвід свого життя забирають із собою в могилу.

Р.: В нас немає видавців видавати спогади.

Т.: Деколи воно так буває, та не завжди. Наші люди живуть як нуждарі, залишаючи після смерти більшу чи меншу суму ощадностей, за які легко можна б видати книжку споминів.

Р.: Розмовляємо про всячину, а я ж маю писати про книжку, що пригадує старшим д-ра Луку Мишугу, а молодшим читачам має його представити. Книжка про Л. Мишугу — історія американської України, до якої він приїхав в 1921 році, як дипломат уряду ЗУНР. Він був вірний українській справі до самої смерти і просив „тіло його убрати у фрак, який зберігся ще з часів дипломатичної служби".

Книжка, про яку говоримо, має чотири частини: В першій Лука Мишуга оповідає про свого стрия (дядька) — славного співака Олександра Мишугу, про свій побут як УССтрільца на Волині та про студії у Віденському університеті. Ця частина найцікавіша, і треба жалувати, що д-р Л. Мишуга не написав більше спогадів про себе. Не хотів написати спогадів і співак Олександер Мишуга, хоч його настирливо прохав про це його небіж Лука.

В другій частині (ст. 77-196) про Л. Мишугу пишуть шість авторів. Ред. А. Драган на 40 сторінках подав загальну, цікаву сильветку покійного, знаючи його майже десять років і бувши втаємничений у всі редакційні справи в роках 1946-1955. А. Драган відносився до свого шефа немов до рідного батька і тішився його батьківською опікою.

Т: Чи таке відношення між ними не порушило об'єктивности того, що А. Драган написав про Л. Мишугу?

Р.: Читач побачить, що ні. Учень пише про свого вчителя на основі фактів. А втім, інші автори, а їх аж п'ять!, що написали про Л. Мишугу, знайшли тільки слова похвали на адресу покійного провідника американських українців.

Професор Кларенс Меннінґ закінчив свою статтю „Моє знайомство з д-ром Мишугою" такими словами:

„Д-р Лука Мишуга був незвичайною людиною. Вже замолоду він віддався всеціло та із самовідреченням праці для української справи. Він, зокрема, залишив тривку печать на розвитку української громади в Америці. Він був речником українства не тільки для своїх земляків, але і для американців. Він був справжнім творцем нової української доби в Америці, яка назавжди буде зв'язана з його іменем та назавжди збереже світлу пам'ять про нього".

Довголітній голова УНС Дмитро Галичин у Слові на похороні назвав Л. Мишугу „патріотом на ділах, який завжди світив прикладом". Чи це було тоді, як треба було скласти пожертву на якусь благородну ціль, чи перевести збірку, чи поїхати від міста до міста і від громади до громади, щоб промовляти на вічах, концертах і маніфестаціях, щоб поривати маси до діл, до

(Закінчення на стор. 4-ій)

В. Шандор

У 125-ЛІТТЯ СЛОВ'ЯНСЬКОГО З'ЇЗДУ В ПРАЗІ

(2)

Слов'янський З'їзд відкрив 2 червня 1848 р. Франтішек Палацький, як господар З'їзду. На його перших святочних нарадах забрав слово й український делеґат І. Борисикевич, який м. ін. сказав: „Один з промовців передмною ствердив, що його нарід є тільки на папері. Того, на жаль, не можемо сказати про свій нарід. Наш нарід досі не був навіть на папері. Нині і він зголошується про свою національність і просить Вас, дорогі слов'янські брати, щоб Ви прийняли його до своєї федерації-товариства слов'янських народів. Домагаємось, щоб і ми були учасниками всіх свобід та жадаємо, щоб під спільною ґарантією всіх слов'янських народів стояла й наша свобода й незалежність. Ми жадаємо, щоб одна людина була рівна другій, а один нарід, рівний другому".

З'їзд розглядав життєві проблеми поодиноких слов'янських народів, старався вирівнювати взаємні непорозуміння і протилежні інтереси та приходив до відважних кінцевих заключень. Дня 12 червня був прийнятий Маніфест, до якого були включені вимоги українського делеґата.

Окрему увагу звернено на карпатських русинів і словаків, які спільно терпіли від мадярського шовінізму. В маніфесті була поставлена вимога до мадярів, щоб русини і словаки були визнані мадярами, як окремі народи і мали у Крайовому соймі Мадярщини рівні права з мадярами. Далі були поставлені вимоги власних шкіл, включно з високими, розвиток відрубної національної культури тощо.

Українці були прийняті в Празі дуже прихильно. Без видатної допомоги чехів, українці не були б спроможні здобути такого загального визнання слов'янського світу. Чехи в той час, головно під впливом писань Гавлічека Боровського ще пам'ятали, що царська Росія тримає в кріпацтві свободолюбний український нарід, не дозволяє йому розвиватись та нищить його культурні й національні здобутки.

На жаль праця Слов'янського З'їзду не була закінчена. Під впливом революційних заворушень у Центральній Европі, головно у Відні, і в самій Празі, З'їзд мусів припинити свою чинність, і своєї праці вже не продовжував. Таким чином розвиток подій перешкодив створити в Празі слов'янський центр проти твореного у Франкфурті національного й політичного німецького центру. А в наслідок здушення революційних рухів Австрією й Прусією, розлетівся також і франкфуртський парлямент. Пангерманський і мадярський шовінізми, які розвивалися паралельно, набрали повної сили щойно в добі Бісмарка, коли той у 1871 р. створив у Версалі німецьку імперію, а в мадярів 1867 р. завершилися австро-угорським вирівнянням, в наслідок чого мадяри дістали широкі державні права, а тим самим і право на необмежену сваволю над слов'янськими народами, які перебували під владою Будапешту.

Коли після перемоги Прусії над Австрією 1866 р. начальна команда пруської армії настоювала на тім, щоб король Вільгельм анектував Австрію, то Бісмак, опонуючи рішуче проти такої концепції, попав у гістерію, або принаймні так вдавав. Обмеження політичного впливу й сили Австрії, було програмою франкфуртського парляменту. Бісмарк, будівничий німецької імперії, бачив ясніше й ширше, в якому напрямі має далі розвиватися політика централізованої Німеччини. Він у розмові з мадярським письменником Йокаєм в 1874 р. сказав, що „коли б австрійські краї хотіли приєднатись до Німеччини силою, він пішов би війною проти них". Бісмарк правильно передбачав небезпеку для імперіяльного розвитку Німеччини, коли доказував державному секретареві П. Гатцфельдові, що „крім Балканів є ще на нашій планеті три гнізда шершенів: Середземне море, Перська затока і Доктрина Монро", і додав: „Дай Боже, щоб Німеччина ніколи не мусіла сісти в якесь із цих небезпечних гнізд". Якщо порівняємо цю концепцію Бісмарка з політикою Третього Райху, то побачимо, що Гітлер посадив Німеччину саме у всі ті гнізда шершенів, перед якими остерігав Бісмарк.

Значення Слов'янського З'їзду в Празі для українського народу виявилося в тому, що українці перед цілим слов'янським світом видвигнули свої соборно-національні домагання та увійшли як партнер до сім'ї слов'янських народів. З'їзд був важливий і тим, що показав розбіжності між самими слов'янськими народами, прикривані до того часу слов'янською романтикою. З'їзд однак не вспів вирішити основної проблеми, чи прямувати слов'янським народам до об'єднання, навіть політичного, чи тільки впливати на поліпшення їх національної долі у країнах їх поселення. З'їзд не мав також можливости, з уваги на передчасне закриття, зайнятись розглядом проблем українсько-польських, українсько-московських, польсько-московських, сербо-хорватських та інших взаємин, які тоді стояли на порядку дня, та які ще й досі є постійно актуальними.

Як ми вже згадували, чехам не вдалося створити у Празі такого слов'янського центру, який міг би протиставитись германізації чи мадяризації слов'янського населення. В той час одинокою незалежною слов'янською державою була Росія. Вона не була зацікавлена обороною слов'ян, бо й сама гнобила й нищила слов'янський український нарід. Ні в 1849 р., коли Росія допомогла Австрії здушити мадярське повстання, ні пізніше, російський цар не зробив нічого в користь гноблених мадярами русинів і словаків. Подібним випадком, хоч і пізнішої дати була анексія Боснії й Герцоговини Австрією в жовтні 1908 р., яка підтвердила таке ж саме ставлення. Російська публічна опінія була анексією обурена, але австрійські, і вже опубліковані в СССР джерела доводять, що анексія була здійснена за обопільною згодою міністра закордонних справ Росії Із-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Китайці захопили Парасельські острови

Сайгон. — Південно-в'єтнамські військові кола підтвердили той факт, що військовій частині Південного в'єтнаму не пощастило не допустити до захоплення китайцями Парасельських островів, які є положені яких 200 миль від Південного В'єтнаму і 175 миль від китайського острова Гайнан. Китайська військова частина, маючи летунську підтримку ,висадившися на острові, захопила в полон південно-в'єтнамську залогу. В полон попав, або можливо й загинув у бою член американської амбасади в Сайгоні, якого не ідентифіковано, а який находився з в'єтнамською залогою. Китайці затопили також південно-в'єтнамський військовий корабель. Американський уряд заборонив Сьомій фльоті, яка находиться на Далекому Сході, інтервеніювати у китайсько-в'єтнамському конфлікті. Заінтересовання Парасельськими островами пояснюють вістками про те, що в їх околиці на Південном Китайському морі находиться нафта. Парасельські острови цілком незаселені. За найновішими повідомленнями, голляндський танкер врятував 23 південно- в'єтнамських моряків з затопленого китайцями корабля. Доля решти залоги — 59 осіб — невідома.

УККА — ВІДДІЛ ПОВІТУ НАССАВ
(Гемпстед, Н. Й.)

запрошує Громадянство на

АКАДЕМІЮ СІЧНЕВИХ РОКОВИН

що відбудеться

в неділю, 27-го січня 1974 року
о год. 3-ій по пол.
в Українському Католицькому Центрі
св. Володимира в Юніондейл, Н. Й.
(при Юніондейл Авеню)

В ПРОГРАМІ:

Реферати п-ні Марії Душник і п. Романа Лисняка; Студія танців під проводом п-ні Уляни Шмериковської; Хор церкви св. Володимира — дир. проф. Степан Марусевич; Капеля Бандуристів 42-го Відділу ООЧСУ — дир. о. Кіндзерявий-Пастухів; Виступ Пластунок з Гемпстед, Н. Й.

ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК ОЧСУ в НЮ ЙОРКУ

— влаштовує —

в суботу, 26-го січня 1974 року
о год. 6-ій веч.
у Домі Визвольного Фронту
при 315 East 10-та вул. в Ню Йорку

СВЯТИЙ ВЕЧІР — ПРОСФОРУ

ІЗ ЦІКАВОЮ МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ ТА ТРАДИЦІЙНИМИ УКРАЇНСЬКИМИ РІЗДВЯНИМИ СТРАВАМИ.

Сподіваємося, що Українське Громадянство, яке цінить наші традиції, численно прибуде!

УКРАЇНЦІ! УКРАЇНЦІ!

Подаємо до загального відома, що

в неділю, 27-го січня 1974 року
о год. 3-ій по полудні
в залі Народнього Дому
при вул. Ліппінкотт ч. 191 в Торонті, Канада

— відбудеться —

ДОПОВІДЬ

під наголовком:

„Українська Католицька Церква над прірвою"

яку виголосить

д-р Зиновій Гіль

бувший голова Крайового Т-ва „За Патріярхальний Устрій Української Католицької Церкви в ЗСА" і визначний громадський і церковний діяч.

Достойний Доповідач зупиниться над такими справами:
1. Найновіші події в Римі.
2. Відношення Ватикану до Українців-Католиків.
3. Доцільність мирянського руху.
4. Роля нашого Єпископату, зокрема владики Андрія Сапеляка з Арґентини.
5. СКВУ і „відмова" прочитання привіту від нашого Патріярха.

Після доповіді — ДИСКУСІЯ.
Просимо взяти у ній живу участь!

Централя Комітетів Оборони Обряду, Традицій і Мови Української Католицької Церкви в Канаді і ЗСА

Центральний Комітет ОДУМ-у, Головні Ради Кошів ОДУМ-у в США і Канаді, ОДУМ в Німеччині й Англії і вся Одумівська Родина висловлює глибоке співчуття Родині Голови ЦК ОДУМ-у

д-рові Ю. КРИВОЛАПОВІ

з приводу передчасної смерти Батька пані ОЛІ КРИВОЛАП

бл. п. Андрія Нікітина

Нехай вільна Американська Земля буде Йому легкою.

Цим повідомляю моїх Приятелів і Знайомих, що

в суботу, 26-го січня 1974 року
о год. 9-ій
В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ мого Незабутнього, Дорогого МУЖА

бл. п.
ВІТАЛІЯ ВОЛКОВА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в Укр. Правосл. Катедрі св. Володимира
6729 Норт 5-та вул., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

Дружина АНАСТАСІЯ ВОЛКОВА

З глибоким смутком сповіщаємо, що в неділю, 20-го січня 1974 року відійшов у Вічність, проживши 76 років широкогранного творчого життя

св. п.
Д-р КОСТЬ ПАНЬКІВСЬКИЙ

кол. адвокат і визначний громадсько-політичний діяч в краю та на еміґрації, довголітній голова Ради Директорів і президент Видавництва „Ключі".

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

ВШ. Рідні Покійного складаємо наше найглибше співчуття.

ДИРЕКЦІЯ ВИДАВНИЦТВА

Кренфорд, Н. Дж.

ГОЛОВНА РАДА НАУКОВИХ ТОВАРИСТВ ім. ШЕВЧЕНКА
і
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗСА

у великому смутку повідомляють Членів і Прихильників української вільної науки, що 20-го січня 1974 року відійшов у Вічність на 77-му році життя

сл. п.
Д-р КОСТЬ ПАНЬКІВСЬКИЙ

довголітній член НТШ, адвокат і оборонець в політичних процесах, активний громадсько-політичний діяч, кол. генеральний секретар Української Національної Ради у Львові, кол. голова Українського Крайового Комітету, кол. заступник голови Українського Центрального Комітету, кол. прем'єр Уряду УНР в екзилі, кол. голова Союзу Українських Національних Демократів, кол. голова Представництва Виконного Органу Української Національної Ради, член Товариства Українських Правників в ЗСА, автор видатних книжок з часів німецької окупації і перших років еміґрації.

ПАНАХИДА — в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, в середу, 23-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН — в четвер, 24-го січня 1974 р. о год. 9-ій рано на цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Синові і Рідні Покійного складаємо щирі слова співчуття.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

запрошує ВШановне Громадянство на

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ і СОБОРНОСТИ

яке відбудеться

в неділю, 27-го січня 1974 р. о год. 3:30 по пол.
у великій залі УНДому, 92 Fleet Street, JERSEY CITY, N. J.

В програмі беруть участь: проф. Євген Федоренко — святочна доповідь; Олена Зам'ята — сопрано; Стефан Шкафаровський — бас; акомп. проф. Євген Крахно; Стефан Палка — бандура; Юрко Сохан і Соня Микитюк — деклямації.

•

Того ж дня о год. 10-ій р., в місцевій Українській Католицькій Церкві
ТОРЖЕСТВЕННА СЛУЖБА БОЖА В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

З жалем і смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих про смерть нашої Найдорожчої МАМИ і БАБУНІ

бл. п.
МАРІЇ з ТАРНАВСЬКИХ РАТИЧ

Померла несподівано 31-го грудня 1973 року, а похоронена у Львові, біля Покійного мужа отця ВОЛОДИМИРА.

Горем прибиті:

сини: ОЛЕКСАНДЕР, ЄВГЕН, ТЕОДОР, ОРЕСТ і ЛЮБОМИР з Родинами
донька — ІРЕНА з Родиною

В глибокому жалі і смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що в середу, 23-го січня 1974 року упокоїлася в Бозі, наша Найдорожча МАМА і БАБУНЯ

бл. п.
АНАСТАЗІЯ БІЛЕЦЬКА

народжена 23-го лютого 1895 р. в с. Бутині, пов. Жовква, Україна.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 25-го січня 1974 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 26-го січня 1974 року о год. 9:30 ранку в Українській Православній Церкві Всіх Святих, Схід 11-та вул. в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Оливна Гора.

Горем прибиті:

син — д-р ВАСИЛЬ з дружиною СОНЕЮ
і Внуки

Ділимося сумною вісткою з Приятелями, Друзями і Знайомими, що у вівторок, 22-го січня 1974 р. в Боффало, Н. Й., відійшов у Вічність на 84-му році життя

інженер
ІВАН ГНОЙОВИЙ

диплом-інженер, гідротехнік Української Господарської Академії в Чехословаччині, старшина Армії УНР, учитель, громадський діяч, член багатьох професійних, наукових, суспільних і політичних організацій, народжений на Полтавщині та дослідник і працівник на Поліссі, Підляшші і Холмщині.

ПОХОРОН — в Українській Православній Церкві св. Тройці, 209 Como Park Blvd, Cheektowaga, N.Y. в суботу, 26-го січня 1974 року.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родина ДМИТРПЮК

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Незабутнього МУЖА й БАТЬКА

сл. п.
ЗЕНОНА ЗЕЛЕНОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ З ПАНАХИДОЮ
в суботу, дня 2-го лютого 1974 року
8-ма год. зранку
в Святомиколаївській церкві в Торонті

МАРІЯ — дружина
ОЛЬГА — донька

В день свого народження, 3-го січня 1974 року, на 66-му році життя, в місті Waupaca, Wisconsin, після тяжкої хвороби, помер наш Дорогий і Незабутній МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

ПЕТРО ІЛЬЇЧ ШРАМКО

про що вбитим горем сповіщають:

жінка — КАТЕРИНА
дочка — ЛЮДМИЛА
зять — МАРШАЛ
і Його любимий внучок — АРТУР

Нехай Тобі земля Америки буде легкою!

ОБ'ЄДНАННЯ ЯРОСЛАВЩИНИ і ОКРАЇН ЗАСЯННЯ

повідомляє Земляків, що 20-го січня 1974 року в Ню Йорку помер нащадок Роду з Рішкової Волі біля Ярослава, провідний діяч Народу

Д-р КОСТЬ ПАНЬКІВСЬКИЙ

співосновник і почесний член Об'єднання.

ПОХОРОН — в четвер, 24-го січня 1974 р. на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

сл. п.
МИКОЛИ ТУНІКА

буде відправлена

ПАНАХИДА
в неділю, 27-го січня 1974 року
о год. 12-ій дня
в катедрі св. Володимира
160 Вест 82-га вул. в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Приятелів і Знайомих просимо в цей день згадати Покійного в своїх молитвах.

РОДИНА

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

В глибокому жалю повідомляємо Родину і Знайомих, що дня 22-го січня 1974 р. по довгій і тяжкій недузі упокоїлася в Бозі, наша Найдорожча ДРУЖИНА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.
СТЕФАНІЯ ЩЕБИВЛОК ВІТЕНКО

народжена в Денисові, Україна.

ПАНАХИДИ — в четвер і п'ятницю, 24-го і 25-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Welsh & Labella, 8713 87th St., (Jamaica Avenue), Woodhaven, Queens, N.Y.

ПОХОРОН — в суботу, 26-го січня 1974 р. з церкви Пресв. Богородиці в Озон Парку, Н. Й., на український православний цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

муж — МИКОЛА
сестри: МАРІЯ з родиною
ОЛЕНА з родиною
брат — ВОЛОДИМИР з родиною
братова — ЗЕНОВІЯ з родиною
та ближча і дальша Родина тут і в Украні

Ділимось сумною вісткою, що 21-го січня 1974 р., ненадійно, на удар серця помер

бл. п. Арх. о.
ОЛЕКСАНДЕР ДОВГАЛЬ

Друзі — МАРІЯ і ГЛІБ СТАРОВИЙТ

З Волі Всевишнього відійшла від нас, прийнявши Найсвятіші Тайни, на Вічний Спочинок, у вівторок, 22-го січня 1974 року, по довгій і тяжкій недузі, на 81-му році свого трудолюбивого життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ, вдова по бл. п. СТЕФАНОВІ

ФРАНЦІШКА МАЛИНОВИЧ

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 25-го січня 1974 р, в похоронному заведенні П. Яреми.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться в суботу, 26-го січня 1974 р. з того ж похоронного заведення о год. 9-ій рано, звідки Тіло буде перенесене до церкви св. Юра при Схід 7-ій вул. в Ню Йорку, відтак на цвинтар Кальварія в Ню Йорку, Н. Й.

В глибокому смутку:

донька — КІРА з мужем РОМАНОМ СКОРОБОГАТИМ
донька — СОФІЯ САЛДАН
внуки: РОМА з мужем ІРЕНЕЄМ ГАРАСИМЯК
ТАМАРА з мужем ІГОРЕМ ГРОНЬ
УЛЯНА з мужем ЄВГЕНОМ ДМИТРЕНКОМ
правнуки: АНДРІЙ, АДРІЯН, РЕНАТА, НАТАЛКА, ДЕНИС і КАТРІНКА

•

Замість квітів на могилу, просимо складати жертву на Будівельний Фонд Української Католицької Церкви в Ню Йорку.

У 125-ЛІТТЯ СЛОВ'ЯНСЬКОГО...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вольського та його австрійського партнера Еренталя. Тоді москалі були обурені й на тих чеських послів віденського парляменту, які голосували за анексією. Приведені приклади доказують, що москалі ставились байдуже до тяжкої долі слов'янських народів, які перебували під чужою окупацією. Москва цікавилась ними тільки тоді, коли їй треба було використати їх для своїх імперіялістичних цілей.

Німеччина, натомість, створивши імперію в 1871 р., поставила ціле державне життя під багнет пруського вояка, чим створила загрозу особливо для чехів. Під загальним тиском германізації і мадяризації слов'янських народів ,почали чехи забувати про страждання українського народу під слов'янською Росією, і всі свої надії на порятунок звернули саме в бік Росії. Не помогли жадні перестороги з боку українців, жадні життєві приклади як у практиці, виглядає російське слов'янство. Менші слов'янські народи йшли так далеко, що деякі з них почали уважати українців розбивачами слов'янської єдности. Всі вони ідеалізували російську дійсність, ігноруючи визвольні змагання України та її страждання. Якщо мова про чехів, то вони в своїй сліпі вірі створили навіть народну леґенду, до якої втілили надію свого народу, мовляв: „Буде в Чехії добре, коли з Влтави (ріка в ЧСР, яка тече через Прагу — В. Ш.) нап'ється козацький кінь". Відомий чеський маляр Мікулаш Алеш представив це навіть на своїй картині. Під козацьким конем чехи розуміли російського коня. І сталося так, що що цей російський, ніби „козацький", кінь після Другої світової війни напився з Влтави води. Нам здається, що він надто довго п'є і не знати, як довго ще буде пити. Леґенда стала дійсністю, з чого чехи не дуже то вдоволені. Вони щойно тепер пізнали „свого брата".

Ідея слов'янства й сьогодні становить поважну рушійну силу та певну політичну концепцію. В минулому, кожен слов'янський нарід цю ідею інакше розумів та представляв. Після Другої світової війни , яка докорінно змінила відношення між слов'янськими народами та їхнє ставлення до Москви, ідея слов'янства набирає нового змісту і створює нові можливості. Українці, найдовше поневолений народ, мають свій демократичний підхід і розуміння до ідеї слов'янства. Він датується ще з часів Кирило-Методіївського Братства, висловлений устами Шевченка, „щоб усі слов'яни стали добрими братами і синами сонця правди".

Українці у вільному світі мають повну можливість розробляти цю здорову і для кожного свободолюбного слов'янського народу сприйнятливу концепцію. З її допомогою ми здобудемо потрібних нам приятелів між слов'янськими народами. Вона відкриває також широке поле для державно-визвольних акцій України. Не сміємо забувати, що українці є другий за величиною слов'янський нарід і це накладає на нього певні обов'язки в родині слов'янських народів, особливо після Другої світової війни. Як нарід поневолений, українці мусять бути присутні всюди, де можуть обороняти життєві інтереси свого народу. Така можливість є саме тепер відкритою й українські провідні кола не сміють занедбувати цієї нагоди, бо і в політиці, неприсутні не мають правди. Ми мусимо всюди представляти нашу правду світові і то у всіх ділянках життя. Якщо ж нашою буде правда, то й нашою буде перемога.

(Кінець.)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 27-го СІЧНЯ 1974 р.

ШАРОН, Па. Річні збори 386 Відд. о год. 11:30 ранку, зараз по Сл. Божій в залі церкви св. Івана при Кларк вулиці. Проситься чл. прибути. — Катерина Його, секр.

СУБОТА, 2-го ЛЮТОГО 1974 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні звичайні збори Т-ва Мир 324-ий Відд. о год. 7:30 веч. в домі Укр. Громади при 23-ій і Врави вул. Проситься членство обов'язково прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 10-го ЛЮТОГО 1974 р.

СКРЕНТОН, Па. Річні збори С-ва св. Марії 123 Відд., о год. 2-ій по пол. в залі укр. парохії св. Михаїла при вул. N. Main Ave. На порядку: звіти Управи, вибір нової Управи, вибір делеґата і заступника на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути на збори. — І. Голик, секретар.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛЮТОГО 1974 р.

ВІННІПЕҐ, Манн. Канада. — Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 445 Відд. о год. 2:30 по пол. в залі УНО. На порядку: звіти за минулий рік та вибір управи на 1974. Проситься чл. прибути. Ів. Геврик, секр.

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ І ЇЇ ЖУРНАЛ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

дротами в концентраційних таборах, в тюрмах, всіляких „дурдомах і псіхушка", де найкращі люди зносять невимовні муки і знущання. Переглядаючи річник ЖМП — годі знайти хоч би найменший самий невинний натяк на переслідування вірних в СССР, на знущання над їх сумлінням, на руйнування святих Божих храмів, як, зрештою, ніде не зустрінете і вістки про новозбудований, хоч один - однісінький храм в цілому безмежному СССР, що є під „духовною опікою" цього патріярха. До нього вповні надається українське народне прислів'я: „чуже бачить під лісом, а свого не бачить і під носом".

Та спинімо ще нашу увагу над деякими статтями, зглядно звідомленнями з ключевого розділу „В Защиту мира". На Четвертому Всехристиянському Мирному Конґресі у вересні 1971 р. основну доповідь виголошує представник Московської Патріярхії митрополит Ленінградський і Новгородський Нікодим, відомий із своїх частих подорожувань по всіх вільних країнах Західньої гемісфери. Його доповідь на тему: „Християнська відповідальність за кращий світ", виголошена перед многотисячною авдиторією делеґатів і гостей з цілого світу, являє собою клясичний взірець вирафінованого большевицького словоблудія.

Він почав з твердження, що „відповідальність за кращий світ є спільною для всіх християн, як послідовників Господа і Спасителя світу", і вказавши на соціяльну несправедливість, яка існує в капіталістичному світі, на колоніялізм, через який країни Західньої Европи і З'єднані Стейти Америки розвинули індустралізацію і збільшили своє багатство, „що було результатом експлуатації країн, що є колоніями, півколоніями і неоколоніями в Африці, Азії і Латинській Америці... де постійно була жахлива експлуатація бідних країн багатими, де по даним опублікованим ООН 375 мільйонів людей живуть на грані голодної смерти". І „Його Преосвященство", обурюючись на такий стан у світі, вказує на марксистський досвід і на те, що СССР добився „ґрандіозного прогресу, докорінно змінивши всю структуру та підповідає своїм многотисячним слухачам скупчити всю увагу на питанні розброєння і особливо на необхідности добитися заборони атомової зброї. Але в той же час, на думку Нікодима, необхідно за всяку ціну домагатись соціяльно економічних змін, які можуть здійснитися тільки при допомозі революції. „Революційний процес — каже може приходити з застосованням сили, одначе, з другого боку, експлуатація є найбільш впертою формою насилля". І тому далі ми читаємо у виступі Нікодима: „В сучасній міжнародній обстановці Церкви (мається на увазі Церкви всіх деномінацій у вільному світі) повинні відмовитись від своєї байдужости у відношенні до вказаних проблем і заохочувати до активного включення християн в діло здійснення необхідної справедливої зміни. Церкви повинні старатись, щоб їх структури не виявились перешкодою до діяльного включення християн в революційний процес, необхідний для створення нового суспільства, й повинні заохочувати християн до участи в боротьбі за створення нового суспільства, в якому повинні бути забезпечені соціяльна справедливість, мир і можливість кожної людини вповні розвивати свої здібности" (N. 1 і 2).

Наведені думки Нікодима з найбільшою яскравістю відкривають далеко не миролюбні наміри червоної Москви у відношенні до вільного ще світу, який вона мріє поневолити, що при злочинному попусканні правителів цього світу, на жаль, може стати сумною дійсністю.

На закінчення дозволимо навести цитату з промови Московського патріярха Пімена, виголошену ним в Тройце - Сергієвській Лаврі в м. Загорську на прийнятті в честь президії Конференції европейських Церков: „Ми з задоволенням відмічуємо — сказав він до зібраних — миротворчу активність Конференції Европейських Церков її турботи про европейську безпеку і про мирне співіснування народів Европи і всього світу. Ми нині обсервуємо все зростаючу відповідальність християн і Церкви в Европі за мир і безпеку. Але ми повинні зробити ще більше в цьому напрямі, бо не перестає литися кров в Індокитаї, не припинилась напруженість на Близькому Сході і в самій Европі ще немало випадків несправедливости і згубної зневажливости тим, що є дорогим і необхідним для людей. Мир, справідливість і проґрес — ось поняття, які в наш час служать обновленню життя. Співпраця необхідна для боротьби за мир і справедливість... (6ст).

Теж всі послання, всі промови, всі статті на сторінках ЖМП, немов з однієї шпарґалки, говорять лише про одне і те саме, про мир, але водночас інспірують про необхідність і посиленість революційної боротьби в країнах західніх демократій, а зокрема в Америці, щоб врешті - решт зруйнувати ці країни, де ще панує ненависна большевикам індивідуальна свобода, де ще є приватна ініціятива, де ще є немалий добробут, щоб це все замінити поневоленням, жахливим тотальним комуністичним терором і застрашуючою матеріяльною нуждою.

Цій понурій меті московських комуністів віддано служить і Московська патріярхія зі своїм офіційним органом та зі своєю широко розгалуженою сіткою своїх агентів по всьому вільному світі.

Справжні поцілунки новітнього Юди.

„Трибуна Люду" приєдналась до нападів на Солженіцина

Варшава. — Як повідомляє пресова агенція Ройтера з Варшави, відома в Польщі газета, пів - офіційний орган комуністичної партії „Трибуна Люду" приєдналась до голосів совєтської преси, які гостро атакують письменника А. Солженіцина за останню його книжку видану на Заході п. з. „Архіпелаг ГУЛаг". В статті „Злоба і диверсія", надрукованій в 176 числі „Трибуни Люду" говориться, що книжку Солженіцина використано для викликання антикомуністичної гістерії і ставлення перешкод в переговорах про мир. Такі спроби робились в минулому — пише газета — коли назрівали можливості міжнародного замирення". Виданням і поширенням книжки Солженіцина займаються „ненависники соціялістичних країн — каже „Трибуна Люду.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 ave.

Ню Йорк. — З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в приміщеннях цього ж Клюбу в п'ятницю 25 січня ц. р. о год. 7:30 вечора доповідатиме мґр Роман Леґедза на тему: „Західня Німеччина ФНР сьогодні".

Франція плянує активну політику на Близькому Сході

Париж. — Французький міністер закордонних справ Мішел Жобер вибрався 23-го січня з офіційними відвідинами до Савдійської Арабії, Кувейту та Сирії, щоб посилити економічні і торговельні зв'язки між цими країнами і Францією, а також, щоб забезпечити Францію безперебійним постачанням арабської нафти. Перед виїздом в поїздку Мішел Жобер поінформував, що його метою є перевести переговори про підписання 20-літнього договору з Савдійською Арабією про доставу нафти в заміну за узброєння. Подібне домовлення він плянує зробити з Кувайтом. У випадку Сирії, де французькі впливи завжди були значні, Жобер хоче остаточно узгіднити питання фінансування проєкту іриґації 2.5 мільйонів акрів землі. Фінансове заанґажування Франції у господарську розбудову Сирії послабило б у цій країні совєтські впливи.

В СССР відзначили 50-ліття з дня смерти Леніна

Москва. — 50-ліття з дня смерти основоположника СССР В. І. Леніна в СССР проминуло без якоїсь особливої уваги. 18 січня в Домі союзів відкрилася науково-теоретична конференція „Вчення і твір В. І. Леніна — безсмертні". Конференцію зорганізували Інститут марксизму-ленінізму, Академія суспільних наук, Висока партійна школа при ЦК КПСС і Академія наук СССР. Конференцію відкрив член Політбюро ЦК КПСС М. Суслов, який виголосив довшу промову. Свою працю конференція провела у трьох секціях щойно 21 січня, тобто в день смерти Леніна. Статті про Леніна появилися в усій совєтській пресі, при чому, як можна було й сподіватися, в першій мірі прославляється теперішнє керівництво КПСС під проводом Брежнєва, як тих, які переводять „правильно" і „непохитно" в життя ідеї Леніна.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

жертвенности та підсичувати вогонь їхнього зацікавлення українськими справами".

Д-р Володимир Трембіцький написав статтю „Лука Мишуга — представник Галицької Держави у Вашинґтоні". Л. Мишуга спершу дбав про „Фонд негайної допомоги Рідному Краєві". Ця акція проходила серед великих труднощів, бо вороги українського народу та несвідомі українці вели пропаґанду проти того, щоб фінансово підтримувати український уряд у Відні, очолюваний диктатором Євгеном Петрушевичем. Та все ж таки вдалося у ЗСА та в Канаді зібрати майже 200,000 долярів, що в роках 1921-1922 було поважною сумою.

Між писаннями Л. Мишуги знаходимо в цій книзі статті про українську пропаґанду в Америці, про Український Конгресовий Комітет, Симона Петлюру, Ольгу Басараб, в обороні українських скитальців, про Листопадові Роковини, про 22-го січня, про Шевченка і Франка.

Справі Українського Народного Союзу присвячені 11 коротких статтей - передовиць, які свідчать про те, що їх автор дійсно був „найбільшим союзовцем", як назвав був його голова УНС Д. Галичин. В 1939 р. писав Мишуга в „Свободі": „Український Народний Союз врятував українську душу в нашім народі. Не дав її вирвати ворогам і темноті. А врятувавши її, заставив її ще працювати і собою жертвувати для великої ідеї визволення Рідного Краю з неволі". Так писав цей союзовець 35 років тому. В 1937 р., пишучи про УНС, Мишуга в статті „Ідея чи бизнес?" виступив проти того, щоб УНС відлучити від ідеї (це значить „від усякої політики"), бо це „значило б випустити з цієї організації всі дійсно живі соки і завдати їй тим смертельний удар". Л. Мишуга закликав постійно розбудувати УНС і невпинно його розвивати, бо „чогось більшого, вартіснішого і впливовішого ми на цій землі вже не збудуємо".

Ред. Драган твердить, що Л. Мишуга оформив те, що можна б назвати „українсько - американським ідеалом" і тому назвав його „справжнім і неперевершеним ідеологом американського українізму". Розвиток нашого життя тут потверджує правильність розуміння д-ра Луки Мишуги.

Книжка про Л. Мишугу — цінне видання, воно показує не тільки головного редактора „Свободи", але й цілу американську Україну. Її, цю книжку, мали б прочитати всі українці, які цікавляться долею свого народу в країні Вашинґтона.

ТАРЗАН, Ч. 7059. Тарзан звільняє леопарда!

Ці варвари готові на кровопролиття. — І вони матимуть його ... зараз!
Вчинок „Їхнього" знахаря спричинює викрики радости з боку напівошалілого збору...